

af sin Egeberettigelse og uden nogensomhelst Ydmygelse. Hvorledes kan det nu være blevet anderledes? Det forekommer mig, at de ærede Ledere af den modsatte politiske Retning burde tage under Overveielse, at man ikke saaledes med nogensomhelst Rytte i Løbet af saa Naar kan gaa fra Alt, hvad der er sagt, og opstille det ene Naar den ene Theori, det andet Naar den anden Theori for at faae Argumenter i Striden. Derved opnaar man ikke Andet end at svække de Institutioner og de Interesser, som man vil forsvare. Nei, hvad der er sagt dengang af Madvig, og som hele Landstinget har godkendt, det kan man ikke komme fra, og det skal man aldrig komme fra, hvormeget man end gjør derfor, og det er en stor Lykke, at denne Diskussion har ført til, at dette er kommet saa tydeligt og klart frem, som det er. — Jeg vilde oprigtig ønske, at den ærede Conseilspræsident havde stoppet og ikke havde holdt det Foredrag, han to Dage efter holdt. Jeg er ganske vist ikke enig i den Argumentation, den ærede Minister brugte i Lørdags, og jeg tror heller ikke, den i nogen Maade var overbevisende; men det var langt lettere da at føre Diskussionen med den ærede Minister, fordi vi Alle i Grunden bevægede os paa det samme Omraade. Jeg veed ikke, hvad der er foregaaet i Mellemtiden, om det er Pressen, som har givet Ministeriet et andet Syn paa Sagen, eller hvad det er, der har bevirket den nye Lattik, der nu blev indført. Faktum er, at den høitærede Minister igaar kom ind paa en Bet, som jeg meget vilde ønske, han ikke var kommen ind paa, fordi det gjorde Indtrykket af, at den høitærede Conseilspræsident sølte, at Grunden valfede under hans Fødder, og at den Sag, han havde paataget sig at forsvare, nemlig Paastanden om, at vi vilde tvinge Landstinget, ikke lod sig holde, og at han derfor søgte at føre Kampen over paa et andet Terrain, som jeg tror, at man helst skulde undgaa at føre Kampen over paa. Jeg vil indrømme, at den egentlige Anledning dertil gav ikke den høitærede Minister selv. Den gav det ærede Medlem fra Kjørteminde (N. Andersen). Han fremkom med en Udtalelse om Kronen, som det ærede Medlem vistnok selv vil indrømme var i højeste Grad beklagelig og uheldig. Jeg tør nok betegne det som en vistnok ikke villet, men en faktisk stærk Anklage mod Kongemagten, som vistnok ogsaa det ærede Medlem selv bagefter fik Indtrykket af var beklagelig. Det ærede Medlem sagde nemlig, at naar det rette Dieblit var kommet, vilde Kongemagten gjøre sig gjældende, at man skulde være forsigtig med at tale om dette „tomme Rum“, thi naar Rigsdagen ikke var istand til at bruge og udfylde den Magt, som var lagt i dens Hænder, vilde Magten vende tilbage til Kongen osv. Det var Trusler, som ikke vel kunde forstaaes anderledes end som havende Hensyn til Absolutisme, og igaar, da det ærede Medlem vilde for-

klare, hvad han mente dermed, sagde han, at man nok kunde tænke sig en Maade, hvorpaa Kongemagten kunde træde til og fylde det tomme Rum paa en Maade, som kunde tænkes at tilfredsstille. Ja, det er meget snuvt sagt; men naar man ikke er istand til at give nogen bedre Forklaring af sine Ord den første Dag, der Løb saaledes, som jeg har meddelt dem, tror jeg, at man ikke kan undres over, at der er en almindelig Bedrøvelse over, at det ærede Medlem havde været saa uheldig i sine Udtryk, og det forekommer mig, at hans Uttringer igaar indeholdt Anerkjendelse deraf. Jeg vil forresten sige, at under de Bestræbelser, som det ærede Medlem gjorde for at komme bort fra de uheldige, for Kongemagten fornærmelige Uttringer, kunde han dog ikke undlade til Slutningen igjen at true lidt med Statskup og Dødsstrafe. Men det kunde nu endda være det Samme. Det ærede Medlem har selv søgt at svække Betydningen af sine Ord ved Slutningen af Mødet igaar, og jeg anerkjender, at den høitærede Conseilspræsident selv tilbødte sin Meningsfælde en Trettesættelse, idet han beklagede, at det ikke var lykkelig at holde Kongemagten udenfor denne Forhandling; men det forekommer mig, at den høitærede Conseilspræsident burde have tilbødte sin Trettesættelse i en noget mere skarp og utvetydig Form, og at han navnlig ikke burde have ladet sig henrive til Uttringer, jeg ikke kan erkjende for fuldt berettigede. Denne Uttring af det ærede Medlem fra Kjørteminde frembragte, som naturligt er i en Forsamling som denne, en Storm af Indignation. Man indigneredes haade af Følelse for Kongemagten og af Følelse for Forsamlingen. Denne Indignation yttrede sig ganske vist i forskjellige Udtalelser fra forskjellige Medlemmer. Jeg har læst disse Uttringer igjennem, saavidt jeg har kunnet faa Tid dertil, i hvad der er kommet ud af Tidenden (Uf-brydelse). Ja, jeg har læst dem ud af Tidenden, ganske som de ere blevne sagte (Modsigelse af Brig). Staa de ikke i Tidenden, som de ere blevne sagte — ja, saa foreligger der en privat Konflikt mellem det ærede Medlem og den ærede Bureauchef, som de Hrr. selv maa afgjøre; men foreløbig holder jeg paa, at hvad der staa i Tidenden er rigtig. Disse Uttringer, som saaledes staa i Tidenden (Berg; Og som ere rigtige!), og som jeg hævder ere blevne brugte og ere rigtige, indeholde alle, saavidt jeg har været istand til at gaa dem igjennem, kun en Beklagelse over, at disse gjentagne Trusler om Forsainingsbrud, denne gjentagne Tilfidesættelse af Folkethingets Ret fra Regjeringens Side, hele denne uheldige Politik, som bliver ført fra Ministeriets Side, og de Uttringer, som ere komne fra det ærede Medlem fra Kjørteminde — at Alt dette medførte en Stenning omkring i Befolkningen, hvis Fremkomst de ærede Medlemmer, der have omtalt den, betragte som høist uheldig. Jeg kan ikke verificere